

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa G.G.

przeciwko K. w L.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 marca 2017 r., VIII Pa (...), po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację K. w L. (pozwany) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 28 marca 2014 r., VII P (...), przywracającego G.G. (powód) do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach i zasądzającego kwotę 3.733,20 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi, której pozwany dopatruje się w tym, iż Sąd Okręgowy, rozpoznając ponownie sprawę powinien był rozważyć jakie

znaczenie dla sytuacji prawnej stron miało zawarcie przez nie z dniem 1 października 2006 r. umowy o pracę na czas nieokreślony, skoro już w dniu 1 października 2004 r. doszło do nawiązania z powodem stosunku pracy na podstawie mianowania na czas nieokreślony. Pozwany podnosi, że pomimo sprecyzowanego zalecenia Sąd drugiej instancji nie rozpatrzył tej okoliczności, chociaż ustalenie jej stanowi istotę całego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., III SK 57/14, LEX nr 1731109). Rzeczą skarżącego jest wykazanie, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Pozwany nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi. Przede wszystkim wskazać należy, że pozwany błędnie podnosi, iż Sąd drugiej instancji nie rozważył okoliczności wskazanej w uzasadnieniu oczywistej zasadności skargi, gdyż okoliczność ta była przedmiotem analizy Sądu Okręgowego (strona 16 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Co więcej pozwany błędnie przyjmuje, że Sąd drugiej instancji był związany wytycznymi, co do ustaleń faktycznych, które zostały zawarte w wyroku Sądu Najwyższego. W przypadku ponownego rozpoznawania sprawy przez sąd po wyroku Sądu Najwyższego, odmiennie niż to ma miejsce w przypadku sądów powszechnych, sąd taki związany jest tylko wytycznymi w zakresie wykładni prawa. Wynika to z faktu, iż Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji, lecz sądem rozpoznającym nadzwyczajne środki zaskarżenia.

Pozwany nie wykazał tym samym, że istnieje potrzeba merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.